

عنوان مقاله:

بررسی نمایشنامه بهترین بابای دنیا نوشته غلامحسین ساعدی و در انتظار گودو نوشته ساموئل بکت بر اساس فلسفه پوچی آلبر کامو

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان و ترجمه، دوره 54، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

رجبعلی عسکرزاده طرقيه - گروه زبان انگلیسی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

فاطمه بیگلری - گروه زبان انگلیسی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

این مقاله به بررسی دو نمایشنامه در انتظار گودو (۱۹۵۳) نوشته ساموئل بکت (۱۹۰۶-۱۹۸۹) و بهترین بابای دنیا (۱۳۴۹) اثر غلامحسین ساعدی (۱۳۱۴-۱۳۶۴) پرداخته است. با توجه به پایه نظری این مقاله که دیدگاه پوچی آلبر کامو و مولفه های مربوط به آن است، شخصیت های این دو اثر مورد واکاوی و بررسی قرار گرفته اند. در این دو نمایشنامه مفاهیمی همچون انتظار، نیاز، درد و رنج و مرگ با توجه به نظرات کامو واکاوی شده اند. نویسندگان در ادامه به تحلیل مفهوم «انسان پوچ» آلبر کامو پرداخته اند و در پایان، مساله مرگ و بازتاب آن را در نگرش انسان پوچ کامو، در این دو اثر نشان داده اند. بر این اساس، یافته ها این تحقیق نشان می دهد که مفهوم نیاز انسان برای داشتن امید در زندگی، بی فایده است و درد و رنج ناشی از به سرانجام نرسیدن انتظار در سرتاسر این دو نمایشنامه دیده می شود. شخصیت های این دو اثر، پوچی زندگی را آنچنان که انسان پوچ کامو درمی یابد، درک نکرده اند و در پوسته جهل و نادانی دنیای پوچ خود باقی مانده اند. این شخصیت ها از انتظاری پوچ و امیدی واهی رنج می برند.

کلمات کلیدی:

انسان پوچ، امید واهی، انتظار، مرگ، نیاز، درد و رنج، آگزیستانسیالیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1282112>

